

so bile malo odprte, zdelo se mu je, da se svetijo hudobno zeleno-sinje oči . . . Za hip se je zdrznil, je pomislil, zbolelo ga je v glavi, v srcu . . . Ali takoj je bilo vse jasno, zavedel se je svoje dolžnosti.

Narahlo je odgrnil odejo, zasvetile so se bele gole prsi. Sklonil se je.

»Bog se te usmili, vedomec! . . .«

Zakričalo je, zamahnilo, nato je bilo tiho. Na odejo, na rjuhe, na tla je lila kri iz njenih in njegovih prsi . . .

Ne bom ti stopal pred oči . . .

Ne bom ti stopal pred oči
in motil, kar osoda je združila . . .
naj misli mož tvoj, da ljubila
le njega si vse svoje dni.

Ne bom ti stopal pred oči . . .
vendar, predraga, kar je bilo,
ne zabiš nikdar, name s silo
boš mislila do konca dni.

V nočeh naslade in strasti,
v nočeh, ko boš strasti pijana,
mladost vsa moja razdejana
bo vstajala ti pred očmi.

Takrat se duša ti vzbudi,
ki je čez dan brezskrbno spala —
in duša tvoja bo jokala
vse tiste blažene noči . . .

A. Gradnik.

